YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

19 päivänä maaliskuuta 2009 *

Asiassa C-309/07,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Saksa) on esittänyt 13.6.2007 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 5.7.2007, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Baumann GmbH

vastaan

Land Hessen,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Jann sekä tuomarit M. Ilešič, A. Borg Barthet, E. Levits ja J.-J. Kasel (esittelevä tuomari),

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

julkisasiamies: M. Poiares Maduro,
kirjaaja: hallintovirkamies K. Sztranc-Sławiczek,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 4.9.2008 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Baumann GmbH, edustajinaan Rechtsanwalt L. Liebenau ja Rechtsanwalt M. Stephani,

– Land Hessen, asiamiehenään H. Nebel,

– Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään F. Erlbacher ja M. Vollkommer,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee yhtäältä direktiiveissä 89/662/ETY, 90/425/ETY, 90/675/ETY ja 91/496/ETY tarkoitettujen eläinlääkärintarkastusten ja -valvonnan rahoittamisesta 29.1.1985 annetun neuvoston direktiivin 85/73/ETY (EYVL L 32, s. 14), sellaisena kuin se on muutettuna ja kodifioituna 26.6.1996 annetulla neuvoston direktiivillä 96/43/EY (EYVL L 162, s. 1; jäljempänä direktiivi 85/73), 5 artiklan 3 kohdan ja toisaalta tämän saman direktiivin liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan a alakohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty oikeudenkäynnissä, jossa asianosaisina ovat Baumann GmbH (jäljempänä Baumann) ja Hessenin osavaltio ja jossa on kyse siitä, miten tuoreen lihan tarkastuksista ja valvonnasta kannettavat maksut on laskettava.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön säännöstö

3 Direktiivin 85/73 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että ne kantavat liitteessä A määrättyjä yksityiskohtaisia sääntöjä noudattaen yhteisön maksun mainitussa liitteessä tarkoitettujen tuotteiden tarkastuksista ja valvonnasta aiheutuvista kustannuksista, mukaan lukien direktiivissä 93/119/ETY säädettyjen vaatimusten mukaisesti eläinten suojelun varmistamiseksi teurastamoissa tehtävien tarkastusten ja valvontatoimenpiteiden kustannukset.”

4 Direktiivin 85/73 5 artiklan 1, 3 ja 4 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Yhteisön maksut vahvistetaan siten, että ne kattavat kustannukset, joita toimivaltaiselle viranomaiselle aiheutuu

– tarkastusyksikön palkka- ja sosiaalikustannuksista,

– tarkastusten ja valvonnan toteuttamiseen liittyvistä hallintomenoista, jollaisina voidaan pitää tarkastajien jatkuvasta koulutuksesta aiheutuvia kustannuksia,

1, 2 ja 3 artiklassa tarkoitettujen tarkastusten ja valvonnan täytäntöön panemiseksi.

– –

3. Jäsenvaltiot saavat kantaa määrältään yhteisön maksuja suuremman maksun edellyttäen, että kunkin jäsenvaltion kantamien maksujen yhteismäärä ei ole suurempi kuin tarkastuksen tosiasialliset kustannukset.

4. Nämä yhteisön maksut korvaavat kaikki muut jäsenvaltioiden kansallisten, alueellisten tai kunnallisten viranomaisten 1, 2 ja 3 artiklassa tarkoitetuista tarkastuksista ja valvontatoimista kantamat terveystarkastusmaksut tai -verot sekä niiden varmentamisen, sanotun kuitenkaan rajoittamatta yhteisön maksujen perinnästä vastaavan toimivaltaisen viranomaisen valintaa.

Tämä direktiivi ei vaikuta jäsenvaltioiden mahdollisuuksiin kantaa epitsoottisten eläintautien ja tarttuvien eläintautien torjuntaan tarkoitettua maksua.”

5 Direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 1 kohdassa vahvistetaan teurastustoimenpiteisiin liittyvien tarkastusmaksujen kiinteät määrät. Tämän saman luvun 2 kohdassa säädetään leikkaamistoimenpiteisiin liittyvien tarkastusten ja valvontatoimien rahoitustavoista. Mainitussa luvussa I olevan 4 kohdan a ja b alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltiot voivat korkeampien kustannusten kattamiseksi

a) korottaa tietyn laitoksen osalta 1 ja 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettuja kiinteitä maksuja.

Edellytykset, jotka tätä varten on täytettävä, voivat 5 kohdan a alakohdassa säädetyn edellytyksen lisäksi olla seuraavat:

– –

– erityisistä siirtymisajoista johtuvat korkeammat kustannukset,

– ajanhukka, joka johtuu tarkastushenkilöstöstä riippumattomista teurastusaikojen usein toistuvista muutoksista,

– –

– sellaisten eläinten tarkastaminen, jotka omistajan pyynnöstä teurastetaan muulloin kuin tavanomaisina teurastusaikoina.

Keskimääräiseen kiinteään maksuun tehtävät korotukset riippuvat katettavien kustannusten tasosta;

b) tai kantaa tosiasiallisesti aiheutuneet kustannukset kattavan maksun.”

Kansallinen säännöstö

6 Kuten ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, direktiivi 85/73 on saatettu voimaan Saksan oikeudessa osittain liittovaltion viranomaisten ja osittain osavaltioiden viranomaisten antamilla säännöksillä.

7 Hessenin osavaltion lainsäätäjä antoi eläinlääkärivalvonnasta aiheutuvista kustannuksista 3.11.1998 annetun lain (Veterinärkontroll-Kostengesetz) (GVBl. 1998 I, s. 414), jolla pannaan täytäntöön liittovaltion lainsäädännön tiettyjä säännöksiä, nojalla ympäristö-, maaseutu- ja kuluttajansuojaministeriön alaa koskevista hallinnollisista kustannuksista 16.12.2003 asetuksen (Verwaltungskostenordnung für den Geschäftsbereich des Ministeriums für Umwelt, ländlichen Raum und Verbraucherschutz; GVBl. 2003 I, s. 362; jäljempänä VwKostO-MULV) ja 31.1.2005 muutosasetuksen (Änderungsverordnung) (GVBl. 2005 I, s. 74).

8 Eläinlääkärivalvonnasta aiheutuvista kustannuksista annetun lain 4 §:n 6 momentin mukaan yrityksiä, joissa teurastetaan enemmän kuin 1 500 eläintä kuukaudessa, pidetään ”suurina laitoksina” (Großbetriebe), ja niiltä voidaan niissä suoritettavien erityisten valvontatoimenpiteiden vuoksi kantaa tämän valvonnan aiheuttamien kustannusten mukaan määräytyviä erityisiä maksuja.

9 Tämän saman lain 5 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Korotettua maksua voidaan vaatia sellaisista hallinnollisista toimenpiteistä, jotka suoritetaan erityisestä pyynnöstä muulloin kuin tavanomaisina teurastusaikoina. Muulloin kuin tavanomaisina teurastusaikoina suoritettujen hallinnollisten toimenpiteiden toteuttamisesta aiheutuneet erityiset kustannukset voidaan laskuttaa muiden kustannusten lisäksi. Tavanomaisia teurastusaikoja ovat seuraavat ajat:

– suurissa laitoksissa työpäivinä kello 6:sta kello 18:aan ja lauantaisin kello 6:sta kello 15:een

– muissa yrityksissä työpäivinä kello 7:stä kello 18:aan ja lauantaisin kello 7:stä kello 15:een.”

10 Kansallisen tuomioistuimen mukaan VwKostO-MULV:ssä säädetään molemman yritysryhmän osalta maksuista, joiden määrät alenevat teurastettujen eläinten eri lajien mukaan ja jotka eivät täysin vastaa direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 1 kohdan systematiikkaa ja rakennetta.

11 VwKostO-MULV:n mukaisesti eläinlääkärintarkastuksista aiheutuvista kustannuksista annetun lain 5 §:ssä säädetty maksujen korotus voi olla 25 prosenttia tavanomaisesti kannettavista maksuista.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

12 Yhteisöjen tuomioistuimelle annetuista asiakirjoista ilmenee, että pääasian riidan taustalla ovat Hessenin osavaltion antamat maksuunpanomääräykset, jotka koskivat Baumannin toimitiloissa tapahtuneista tuoreen lihan eläinlääkärintarkastuksista ja -valvonnasta kannettavia maksuja. Koska Baumann katsoi, että tuon osavaltion näiden maksujen määrää koskeva lainsäädäntö on johdetun yhteisön oikeuden vastainen, se nosti kanteen Verwaltungsgericht Darmstadtissa. Viimeksi mainittu hyväksyi 6.7.2006 antamallaan tuomiolla tämän yhtiön vaatimuksen koska se totesi, ettei VwKostO-MULV ole sellainen pätevä valtuutus, jonka nojalla Hessenin osavaltion on mahdollista taloudellisten toimijoiden vahingoksi sivuuttaa direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan a alakohdassa säädetyt kiinteät maksut.

13 Hessenin osavaltio valitti tuosta tuomiosta Hessischer Verwaltungsgerichtshofiin, joka katsoi, että riidan ratkaisu riippuu direktiivin 85/73 tulkinnasta, ja näin ollen päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko kansallinen lainsäätäjä silloin, kun se käyttää – – direktiivin [85/73] 5 artiklan 3 kohdassa ja sen liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan a alakohdassa säädettyä mahdollisuutta korottaa tietyn laitoksen osalta kiinteitä maksuja ja liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan b alakohdassa säädettyä mahdollisuutta kantaa tosiasiallisesti aiheutuneet kustannukset kattava maksu, tiukasti sidottu liitteessä A olevan I luvun 1 kohdassa ja 2 kohdan a alakohdassa säädettyyn maksutariffiin (joka määräytyy eläinlajien, nuorten ja täysikasvuisten eläinten, teuraspainon mukaan tms.) vai onko sen mahdollista maksun määrää määrätessään tehdä ero suuryrityksissä teurastettuja eläimiä koskevien tarkastustoimenpiteiden ja muiden tarkastustoimenpiteiden välillä, ja tämän lisäksi myös porrastaa maksun määrä alenevasti näiden molempien ryhmien sisällä eläinlajeja kohti suoritettujen teurastusten lukumäärän mukaan siten, että edellytyksenä on ainoastaan, että maksutariffi vastaa tosiasiallisia kustannuksia?

2) Voiko kansallinen lainsäätäjä kantaa edellä olevan sääntelyn perusteella omistajan pyynnöstä muulloin kuin tavanomaisina teurastusaikoina suoritettavien teurastusten osalta tavanomaisina teurastusaikoina suoritettavista tarkastuksista kannettavan maksun lisäksi kannettavan prosenttimääräisen lisämaksun silloin, kun tämä vastaa tosiasiallisesti aiheutuneita lisäkustannuksia, vai onko näiden kustannusten sisällyttävä kaikkien maksuvelvollisten osalta sovellettavaan kiinteään (korotettuun) maksuun?"

Ennakkoratkaisukysymykset

Ensimmäinen kysymys

14 Ensimmäiseen kysymykseen vastattaessa jäsenvaltioille direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan a alakohdassa annettu mahdollisuus on erotettava niille saman 4 kohdan b alakohdassa annetusta mahdollisuudesta.

15 Näistä kahdesta säännöksestä ensin mainitusta on todettava, että sillä annetaan jäsenvaltioille lupa direktiivissä 85/73 säädettyjä korkeampien kustannusten kattamiseksi korottaa "tietyn laitoksen osalta" kyseisessä liitteessä A olevan I luvun 1 kohdassa ja 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettuja "kiinteitä maksuja".

16 Tästä on todettava yhtäältä, että kyseisen 4 kohdan a alakohdan sanamuodosta ilmenee, että tämä säännös on tarkoitettu sovellettavaksi vain "tiettyyn" laitokseen, joten jäsenvaltio voi soveltaa sitä vain yksittäistapauksessa eikä se saa tämän säännöksen nojalla jakaa teurastuslaitoksia luokkiin niiden koon perusteella, kuten pääasiassa on tehty.

17 Tätä tulkintaa tukee lisäksi direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan a alakohdassa oleva luettelo niistä edellytyksistä, joilla kyseisen korotuksen soveltamista voidaan perustella ja jotka kaikki liittyvät sellaisiin erityisiin seikkoihin, joiden avulla jokin laitos voidaan yksilöidä suhteessa toiseen laitokseen ja joita tuomioistuin voi valvoa (ks. vastaavasti asia C-374/97, Feyrer, tuomio 9.9.1999, Kok., s. I-5153, 26 ja 27 kohta).

18 Koska toisaalta direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan a alakohdassa viitataan nimenomaisesti saman I luvun 1 kohdassa ja 2 kohdan a alakohdassa vahvistettuihin kiinteisiin määriin, jäsenvaltiot voivat kyseisen 4 kohdan nojalla korottaa vain näitä kiinteitä määriä ja korotuksen on näin ollen oltava niiden systematiikan ja rakenteen mukainen.

19 Tästä seuraa, ettei jäsenvaltio saa direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan a alakohdan nojalla kantaa maksua, jonka määrä vaihtelee laitoksen koon ja teurastettujen eläinten määrän mukaisessa suhteessa.

20 Direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan b alakohdasta on syytä palauttaa mieliin, että sillä annetaan jäsenvaltioille mahdollisuus, jota ne voivat käyttää yleisesti ja harkinnanvaraisesti ja jonka käyttämisen ainoana edellytyksenä on se, ettei maksu ylitä tosiasiallisesti aiheutuvia kustannuksia (ks. em. asia Feyrer, tuomion 27 kohta).

21 Kyseisen säännöksen nojalla kannettavaa maksua ei voida kantaa kiinteänä maksuna (ks. vastaavasti asia C-270/07, komissio v. Saksa, julkaistu tässä oikeustapauskokoelmassa, Kok., s. I-1983, tuomion 32 kohta).

22 Koska tosiasiallisesti aiheutuneiden kustannusten noudattaminen on ainoa jäsenvaltioille asetettu edellytys, viimeksi mainitut saavat direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan b alakohtaan tukeutumalla sovittaa kyseisen maksun määrän yrityksen

koon mukaan ja suhteessa teurastettujen eläinten määrään vain silloin, kun on osoitettu, että näillä tekijöillä on ollut todellinen vaikutus näihin kustannuksiin.

23 Kansallisen tuomioistuimen on tarkistettava, ovatko yhtäältä teurastamon koko ja teurastettujen eläinten määrä sekä toisaalta asian kannalta merkityksellisissä yhteisön säännöksissä säädettyjen eläinlääkärintarkastusten ja -valvonnan suorittamisesta tosiasiallisesti aiheutuvat kustannukset sidoksissa toisiinsa.

24 Nämä seikat huomioiden ensimmäiseen kysymykseen on vastattava,

– että direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan a alakohtaa on tulkittava siten, ettei siinä sallita sitä, että jäsenvaltio poikkeaa liitteessä A olevan I luvun 1 kohdassa ja 2 kohdan a alakohdassa säädetystä maksutariffista ja että se kantaa maksun, jonka määrä vaihtelee laitosten koon mukaan ja joka on porrastettu alenevasti eläinlajeja kohti suoritettujen teurastusten lukumäärän mukaan

– että direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, ettei jäsenvaltiolla ole velvollisuutta noudattaa tämän saman luvun 1 kohdassa ja 2 kohdan a alakohdassa säädettyä maksutariffia ja että se voi kantaa maksun, jonka määrä vaihtelee laitoksen koon ja eläinlajeja kohti suoritettujen teurastusten lukumäärän mukaan, kun on osoitettu, että näillä tekijöillä on todellinen vaikutus yhteisön oikeuden asian kannalta merkityksellisissä säännöksissä säädettyjen eläinlääkärintarkastusten ja -valvontatoimenpiteiden suorittamisesta tosiasiallisesti aiheutuneisiin kustannuksiin.

Toinen kysymys

25 Kansallinen tuomioistuin kysyy toisessa kysymyksessään pääasiallisesti, onko direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan a ja b alakohtaa tulkittava siten, että jäsenvaltio voi kantaa omistajan pyynnöstä muulloin kuin tavanomaisina teurastusaikoina teurastettujen eläinten tarkastuksista tavanomaisina teurastusaikoina suoritettavista tarkastuksista kannettavan maksun lisäksi kannettavan ”prosenttimääräisen lisämaksun” silloin, kun tämä korotus vastaa tosiasiallisesti aiheutuneita lisäkustannuksia.

26 Jotta tähän kysymykseen voitaisiin vastata, jäsenvaltioille direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan a alakohdassa annettu mahdollisuus on myös erotettava niille saman 4 kohdan b alakohdassa annetusta mahdollisuudesta.

27 Ensiksi mainitusta säännöksestä on syytä muistuttaa, että sillä sallitaan jäsenvaltioiden korottaa kiinteää maksua vain tietyn laitoksen osalta, millä estetään viimeksi mainittuja korottamasta yleisesti kaikkien taloudellisten toimijoiden maksettavaa kiinteää maksua.

28 Tähän on syytä lisätä, että koska direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan a alakohdassa viitataan kiinteiden maksujen ”korotuksiin”, jäsenvaltiot voivat tarvittaessa tehdä useita korotuksia samanaikaisesti, mutta ne eivät saa yleisesti korottaa kiinteää maksua.

29 Koska tällaisen korottamisen edellytykset on selkeästi määritelty direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan a alakohdassa, ei voida katsoa, että tämä korotus olisi yhdistetyissä asioissa C-284/00 ja C-288/00, Stratmann ja Fleischversorgung Neuss, 30.5.2002 annetussa tuomiossa (Kok., s. I-4611) tarkoitettu erityinen maksu,

joka kannettaisiin yhteisön maksun lisäksi sellaisista tarkastus- ja valvontatoimenpiteistä aiheutuvien tiettyjen kustannusten kattamiseksi, joita ei suoriteta kaikissa tapauksissa.

30 Jotta tällainen korotus olisi direktiivin 85/73 säännösten mukainen, sen on kuitenkin vastattava katettavia lisäkustannuksia.

31 Siitä kustannusten lisääntymisestä, joka voi seurata omistajan pyynnöstä muulloin kuin tavanomaisina teurastusaikoina teurastettujen eläinten tarkastuksista, on syytä todeta, että näitä kustannuksia nostavia tekijöitä ovat selvästi palkkakustannukset, jotka ovat aiheutuneet sellaisten henkilöiden suorittamista mahdollisista lisätyötunneista, joiden tehtäviin kyseisten tarkastusten suorittaminen heidän normaalin työaikansa ulkopuolella kuuluu.

32 Kansallisen tuomioistuimen on tutkittava, onko pääasiassa kyseessä oleva 25 prosentin suuruinen lisämaksu, joka lisätään direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan a alakohdassa säädettyihin kiinteisiin määriin, määrältään kiinteä siten, että se vastaa omistajan pyynnöstä muulloin kuin tavanomaisina teurastusaikoina teurastettujen eläinten tarkastuksista aiheutuvia lisäkustannuksia.

33 Toiseksi mainitusta, direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan b alakohdan säännöksestä on tärkeää muistuttaa, että tämän tuomion 20 kohdasta ilmenee, että sillä annetaan jäsenvaltioille mahdollisuus, jota ne voivat käyttää yleisesti ja harkinnanvaraisesti ja jonka käyttämisen ainoana edellytyksenä on se, ettei maksu ylitä todellisia kustannuksia.

34 Lisäksi on syytä muistuttaa, että edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Saksa annetun tuomion 31 kohdasta ilmenee, että kyseisen säännöksen nojalla kannettu maksu ei saa olla kiinteä, joten sen kokonaismäärän on voitava vaihdella tapauskohtai-

sesti suhteessa niihin kustannuksiin, joita toimivaltaiselle viranomaiselle on todellisuudessa aiheutunut tietyssä laitoksessa suoritetuista eläinlääkärintarkastuksista ja -valvonnasta.

35 Tästä seuraa, että vaikka direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan b alakohdassa ei viitatakaan ”tiettyyn laitokseen”, kunkin laitoksen maksettavan maksun kokonaismäärä saa vaihdella tapauskohtaisesti.

36 Koska ei ole mahdotonta, että omistajan pyynnöstä muulloin kuin tavanomaisina teurastusaikoina teurastettujen eläinten tarkastuksista aiheutuu toimivaltaiselle viranomaiselle lisäkustannuksia muun muassa palkkakustannuksina, kansallisen tuomioistuimen on tarkistettava, vastaako kannettu kokonaismaksu tosiasiallisesti aiheutuneita kustannuksia.

37 Näiden seikkojen nojalla toiseen kysymykseen on vastattava,

– että direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan a alakohtaa on tulkittava siten, että jäsenvaltio voi kantaa omistajan pyynnöstä muulloin kuin tavanomaisina teurastusaikoina teurastettujen eläinten tarkastuksista tavanomaisina teurastusaikoina suoritettavista tarkastuksista kannettavan maksun lisäksi kannettavan ”prosenttimääräisen lisämaksun” silloin, kun tämä korotus on määrältään kiinteä ja vastaa katettavia lisäkustannuksia

– että direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että jäsenvaltio voi kantaa omistajan pyynnöstä muulloin kuin tavanomaisina teurastusaikoina teurastettujen eläinten tarkastuksista tavanomaisina teurastusai-

koina suoritettavista tarkastuksista kannettavan maksun lisäksi kannettavan ”prosenttimääräisen lisämaksun” silloin, kun tämä korotus vastaa tosiasiallisesti aiheutuneita lisäkustannuksia.

Oikeudenkäyntikulut

38 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Direktiiveissä 89/662/ETY, 90/425/ETY, 90/675/ETY ja 91/496/ETY tarkoitettujen eläinlääkärintarkastusten ja -valvonnan rahoittamisesta 29.1.1985 annetun neuvoston direktiivin 85/73/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna ja kodifioituna 26.6.1996 annetulla neuvoston direktiivillä 96/43/EY, liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan a alakohtaa on tulkittava siten, ettei siinä sallita sitä, että jäsenvaltio poikkeaa tässä liitteessä A olevan I luvun 1 kohdassa ja 2 kohdan a alakohdassa säädetystä maksutariffista ja että se kantaa maksun, jonka määrä vaihtelee laitoksen koon mukaan ja joka on porrastettu alenevasti eläinlajeja kohti suoritettujen teurastusten lukumäärän mukaan.

Direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan b alakohtaa, sellaisena kuin se on muutettuna ja kodifioituna direktiivillä 96/43, on tulkittava siten, ettei jäsenvaltiolla ole velvollisuutta noudattaa tämän saman luvun 1 kohdassa ja 2 kohdan a alakohdassa säädettyä maksutariffia ja että se voi kantaa maksun, jonka määrä vaihtelee laitoksen koon ja eläinlajeja kohti suoritettujen teurastusten lukumäärän mukaan, kun on osoitettu, että näillä tekijöillä on todellinen vaikutus yhteisön oikeuden asian kannalta merkityksellisissä säännöksissä säädettyjen eläinlääkärintarkastusten ja -valvontatoimenpiteiden suorittamisesta tosiasiallisesti aiheutuneisiin kustannuksiin.

2) Direktiivin 85/73, sellaisena kuin se on muutettuna ja kodifioituna direktiivillä 96/43, liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan a alakohtaa on tulkittava siten, että jäsenvaltio voi kantaa omistajan pyynnöstä muulloin kuin tavanomaisina teurastusaikoina teurastettujen eläinten tarkastuksista tavanomaisina teurastusaikoina suoritettavista tarkastuksista kannettavan maksun lisäksi kannettavan ”prosenttimääräisen lisämaksun” silloin, kun tämä korotus on määrältään kiinteä ja vastaa katettavia lisäkustannuksia.

Direktiivin 85/73, sellaisena kuin se on muutettuna ja kodifioituna direktiivillä 96/43, liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että jäsenvaltio voi kantaa omistajan pyynnöstä muulloin kuin tavanomaisina teurastusaikoina teurastettujen eläinten tarkastuksista tavanomaisina teurastusaikoina suoritettavista tarkastuksista kannettavan maksun lisäksi kannettavan ”prosenttimääräisen lisämaksun” silloin, kun tämä korotus vastaa tosiasiallisesti aiheutuneita lisäkustannuksia.

Allekirjoitukset